

ствовали зависть, и това чувство заглушавало въ нихъ всякъ жалость и состраданіе къмъ болны-тъ и несчастны-тъ.

Исусъ Христосъ знаахъ сърдца-та имъ; Той знаахъ та-кожде и сърдце-то на несчастныя, който лежалъ при нозѣ-тъ Му. Той видѣлъ въ него раскаяніе за прѣмнижли-тъ грѣхове, което было посилно и отъ самѣ-тъ болѣзнь, что усѣждалъ отъ болѣсть-тъ; зачото Му казалъ Милосердый: „дерзай, отпу-щать ти ся грѣхове-тъ ти.“

Като чули това, книжницы-тъ и фарисеи-тъ си помыслили: „Той хули Бога. Кой, освѣнь Бога, може да прощава на че-ловѣцы-тъ грѣхове-тъ имъ.“ Господь, Който видѣлъ тайны-тъ имъ помышленія, казалъ: „зачто храните лукавы помышленія въ сърдца-та си? Что е полесно да ся каже: отпущать ти ся грѣхове-тъ ти, или: встани, вземи постель-тъ си и иди? Но за да знаете, че Сынъ человѣческій има на земь-тъ власть да отпуска грѣхове, то и говорѣ...“ и, като ся обърнулъ камъ разслабленный, продолжалъ: „встани, вземи си постель-тъ и иди си.“

Болны-тъ встанѣлъ, взелъ постель-тъ си и си отишълъ. Всичкы, кои были тамо, ся зачудили: никой не былъ виждалъ такыва чудеса; всички славили Бога.

ГЛАВА XXVIII.

Исусъ Христосъ воскресява дѣщерѣ-тъ Іаириовѣ
и исцѣлява болнѣ-тъ женѣ.

Като излѣзълъ изъ дома, въ който исцѣлилъ разсла-бленный, Господь Исусъ видѣлъ одного человѣка, по имя Матѣей, а по занятіе—мытарь. Господь казалъ: „върви слѣдъ Мене“, и Матѣей трѣгнулъ по Него, отъ мытарь ста-нулъ Апостолъ, а испослѣ Евангелистъ и Мѣченикъ. Обрадованный Матѣей повикалъ Исуса Христа у дома си. Наедно съ Господа и съ ученицы-тъ Му были на трапе-